

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 182/2025-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených ADVOKÁCIA, s.r.o., Hollého 10, Nitra, proti postupu Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/77/2023 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 10Co/104/2024-555 z 20. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia označení v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. novembra 2024 domáhali vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky 1 vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva sťažovateľov 1 až 3 na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím krajského súdu namietaným v záhlaví tohto uznesenia a postupom okresného súdu v časti vysporiadania sa s námietkou zaujatosti zákonného sudcu, ktorú vznesol sťažovateľ 2. Sťažovatelia navrhujú zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať im náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovatelia sú stranami súdneho konania v postavení žalovaných v konaní žalobkyne 1 [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a žalobcu 2 [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 16C/77/2023.

3. Predmetom konania bolo nariadenie neodkladného opatrenia na základe návrhu žalobcov z 20. decembra 2023. Žalobcovia sa domáhali viacerých výrokov, avšak sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uvádzajú, že podstatným z nich bol zákaz užívania, resp. nevstupovanie do spoločnej

nehnuteľnosti. Žalobkyňa 1 je súčasťou manželkou žalobcu 2 a majú spolu dve maloleté deti. Žalobca 2 je bývalým manželom sťažovateľky 1, pričom mali uzavreté manželstvo, ktoré trvalo od r. 1992 do r. 2009, keď zaniklo rozvodom. Sťažovatelia 2 a 3 sú dnes už dospelými deťmi pochádzajúcimi z manželstva žalobcu 2 a sťažovateľky 1.

4. Súd prvej inštancie vyhovel návrhu žalobcov a v zákonnej lehote 24 hodín uznesením č. k. 16C/77/2023-96 z 21. decembra 2023 nariadil neodkladné opatrenie o zákaze vstupovania sťažovateľov do nehnuteľností vrátane ich súčastí a príslušenstva vedených Okresným úradom Tvrdošín, katastrálnym odborom, nachádzajúcich sa v k. ú. ■■■■■, obci ■■■■■, okrese Tvrdošín, zapísaných na ■■■■■ ako rodinný dom s. č. ■ postavený na KN-C parc. č. ■■■ a pozemky parcely registra C parc. č. ■■■ – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 147 m², parc. č. ■■■ – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 24 m², parc. č. ■■■ – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 29 m², parc. č. ■■■ – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 81 m², parc. č. ■■■ – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 144 m², parc. č. ■■■ – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 52 m² a parc. č. ■■■ – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 135 m² (ďalej len „nehnuteľnosť“).

5. Okresný súd neodkladným opatrením uložil, I. aby sa sťažovatelia na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov nepribližovali k žalobkyňi 1, II. aby sa sťažovatelia na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov nepribližovali k žalobcovi 2, III. že sťažovateľka 1 sa smie priblížiť k žalobkyňi 1 na vzdialenosť kratšiu ako 10 metrov len počas úkonov trestného konania, na ktoré bude sťažovateľka 1 predvolaná, a to len v rozsahu nevyhnutnom pre riadnu účasť sťažovateľky 1 na týchto úkonoch, IV. že sťažovateľka 1 sa smie priblížiť k žalobcovi 2 na vzdialenosť kratšiu ako 10 metrov len počas úkonov trestného konania, na ktoré bude sťažovateľka 1 predvolaná, a to len v rozsahu nevyhnutnom pre riadnu účasť sťažovateľky 1 na týchto úkonoch, V. aby sťažovatelia úplne nekontaktovali žalobkyňu 1, a to písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami, VI. aby sťažovatelia úplne nekontaktovali žalobcu 2, a to písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami, VII. aby sťažovatelia dočasne nevstupovali do nehnuteľnosti. Zároveň okresný súd uložil žalobkyňi 1 povinnosť podať na okresnom súde v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia žalobu o vylúčenie sťažovateľov z užívania nehnuteľnosti.

6. Sťažovatelia podali proti uzneseniu súdu prvej inštancie odvolanie. Ako podstatný argument už v rámci odvolania uviedli, že ide o návrh agresora (žalobca 2) proti obetiam násilia (sťažovatelia).

7. Krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením potvrdil neodkladné opatrenie v piatich výrokoch vrátane výroku o zákaze vstupovania do nehnuteľnosti (výroky I, II, V, VI a VII), zároveň zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výrokoch III a IV tak, že sťažovatelia sa smú priblížiť k žalobcom 1 a 2 na vzdialenosť kratšiu ako 10 metrov len počas úkonov orgánov činných v trestnom konaní, počas súdneho, administratívneho a súvisiaceho konania, na ktoré budú sťažovatelia predvolaní, a len v rozsahu nevyhnutnom pre riadnu účasť na týchto konaniach. Zmenil tiež uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku VIII tak, že žalobcovia 1 a 2 sú povinní v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia podať proti sťažovateľom žalobu o ochranu osobnosti – uloženie zákazu priblíženia a zákazu kontaktovania žalobcov.

8. Sťažovatelia boli krajským súdom poučení aj o možnosti podať proti žalobcom žalobu o umožnenie vstupu do rodinného domu a na pozemky, ako aj ich užívania a nariadil opravu uznesenia súdu prvej inštancie v časti označenia zákonného sudcu, ktorý rozhodnutie vydal.

II.

Argumentácia sťažovateľov

9. Podstatou argumentácie sťažovateľov je skutočnosť, že podľa ich názoru je napadnuté rozhodnutie krajského súdu arbitrárne a nepreskúmateľné.

10. Sťažovateľka 1 sa vydaním napadnutého rozhodnutia spolu so svojimi už dospelými deťmi (sťažovateľmi 2 a 3) dostala do situácie, že súd jej zakázal vstup do spoločnej nehnuteľnosti, ktorá tvorí nevyporiadané aktívum bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) a ktorej je spoluvlastníčkou. Situácia je ešte komplikovaná tým, že žalobca 2 (bývalý manžel sťažovateľky 1) je v konkurze, je teda úpadcom.

11. V predmetnej veci došlo podľa sťažovateľov k vydaniu neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) nie v prospech obete proti agresorovi, ale, naopak, v prospech agresora proti obeti (a spoločným, dnes už dospelým deťom).

12. Vzťahy medzi sťažovateľkou 1 a žalobcom 2 sa zhoršovali už koncom manželstva. Sťažovateľka 1 bola dlhodobo týraná psychicky aj fyzicky – najmenej od r. 2009, keď došlo k zániku manželstva. Konanie žalobcu 2 v sebe zahŕňalo vulgárne nadávky, viacnásobné fyzické napadnutia, ktoré jej spôsobili zranenia, ku ktorým má aj lekárske správy, ako aj rozhodnutie o priestupkoch, z ktorých bol žalobca 2 uznaný vinným. Žalobca 2 viackrát napadol nielen sťažovateľku 1, ale aj sťažovateľov 2 a 3 a odohrali sa medzi nimi aj viaceré incidenty, ktoré žalobcovia v samotnom návrhu na vydanie neodkladného opatrenia zamlčali.

13. Žalobca 2 začal ešte v r. 2010 konanie o vyporiadanie BSM žalobou na okresnom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/196/2010, ktoré trvá dodnes. Ako vlastníčka nehnuteľnosti, ktorej sa týka neodkladné opatrenie, je na liste vlastníctva zapísaná výlučne sťažovateľka 1 (podiel 1/1). Samotný rodinný dom a pozemky k nemu boli nadobúdané počas viacerých rokov za trvania manželstva z viacerých právnych titulov. Nie je sporné nadobudnutie ½ do BSM žalobcu 2 a sťažovateľky 1, ostatné tituly už sú medzi exmanželmi sporné. Súd v tomto konaní žiadnym spôsobom neurčil možné užívanie nevyporiadaných aktív a pasív BSM, teda ani nehnuteľnosti.

14. Sťažovateľka 1 po viacnásobných atakoch žalobcu 2 zmenila svoje bývanie z dôvodu strachu pred žalobcom 2, navyše v tomto dome sa realizovali stavebné úpravy v zmysle vydaného stavebného povolenia. Okrem toho v danom čase si bez jej súhlasu nastahoval žalobca 2 do predmetného rodinného domu žalobkyňu 1, v danom čase ešte len jeho priateľku. Pre sťažovateľku 1 tak logicky nastala situácia nemožnosti zdieľania jednej domácnosti v takýchto pomeroch, preto si musela nájsť iné bývanie. Naďalej však užívala rodinný dom aj ona, avšak chodila doň len v prítomnosti sťažovateľov 2 a 3 alebo iných osôb, a to z dôvodu strachu zo žalobcu 2 a jeho útokov.

15. Sťažovateľka 1 a sťažovateľ 3 majú v predmetnom rodinnom dome trvalý pobyt, sťažovateľ 2 býva s priateľkou v byte, kde vychovávajú 2 deti, ale sťažovatelia 2 a 3 si rodinný dom pamätajú ako rodičovský dom, do ktorého sa, odhliadnuc od konfliktov rodičov, radi vracajú. Žalobkyňa 1

nemá žiaden vlastnícky vzťah k predmetnému rodinnému domu a nemá v ňom ani trvalý pobyt. Žalobca 2 má ohlásený trvalý pobyt len v meste [REDACTED]. Úpadca pravidelne mení zámok a snaží sa zabrániť sťažovateľom vo vstupe do rodinného domu.

16. Podľa sťažovateľov podstatnou právnou otázkou pre nariadenie neodkladného opatrenia je skutočnosť, že konkurzný súd na majetok žalobcu 2 vyhlásil konkurz (Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 4K/21/2014). Je teda potrebné vyporiadať BSM sťažovateľky 1 a žalobcu 2 v postavení úpadcu, v ktorého mene koná ustanovený správca konkurznej podstaty. Nehnutelnosť bola zapísaná správcom do súpisu konkurznej podstaty (v rámci oddelenej podstaty). Podľa sťažovateľov právo nakladať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty prešlo vyhlásením konkurzu na správcu. Z tohto dôvodu žalobca 2 nebol aktívne procesne legitimovaný na podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré spočívalo v zákaze vstupe sťažovateľov do nehnuteľnosti zapísanej v súpise konkurznej podstaty. Podľa sťažovateľov takéto oprávnenie mal len správca. Podľa sťažovateľov žalobca 2 nebol procesne legitimovaný na podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v časti zákazu vstupe do nehnuteľnosti z dôvodu, že obsah tohto neodkladného opatrenia sa týkal užívania majetku podliehajúceho konkurzu.

17. Sťažovatelia argumentujú aj tým, že v konkurznom konaní žiadal príslušný orgán – zabezpečený veriteľ o vydanie záväzného pokynu na prenájom rodinného domu. Konkurzný súd však zistil, že bolo vydané stavebné povolenie na zmenu a úpravy rodinného domu a po realizácii týchto úprav stále nebola predmetná nehnuteľnosť skolaudovaná, a preto konkurzný súd skonštatoval, že nájomnú zmluvu, ktorej predmetom by bol predmetný rodinný dom, nie je možné uzavrieť. Správca bol oprávnený prenajať rodinný dom až po právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia. Z uvedeného sťažovatelia vyvodzujú, že bývanie žalobcov v tomto rodinnom dome je v rozpore s právnymi predpismi, keďže rodinný dom z dôvodu absencie kolaudačného rozhodnutia nie je možné užívať. Sťažovateľka 1 toto rozhodnutie rešpektuje, rodinný dom síce navštevuje, ale z dôvodu, že tam má vlastné hnutelné veci, ďalej na účely kontroly, opisu stavu meračov, mení si svoje veci, ktoré tam má zložené a pod. Sťažovatelia neužívajú rodinný dom na bývanie na rozdiel od žalobcov.

18. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol žalobcami 1 a 2 podaný spoločne, avšak domáhali sa toho, aby súd uložil povinnosť podať žalobu vo veci samej len jednému zo žalobcov, a to žalobkyňi 1, uvedomujúc si, že páchanie psychického a fyzického násillia žalobcom 2 sa v konaní preukáže. Krajský súd pozmeňujúcim výrokom VIII nariadil podanie žaloby vo veci samej obom žalobcom, čím podľa sťažovateľov prekročil rozsah, ktorého sa účastníci v návrhu domáhali.

19. Krajský súd ako súd odvolací podľa sťažovateľov postupoval tak, že sa nezaoberal dôvodnosťou, resp. danosťou práva, ktorému by sa mala poskytovať neodkladná a predbežná ochrana, a nevysporiadal sa s vecou, procesnými podmienkami podania takéhoto návrhu a argumentmi sťažovateľov, v dôsledku čoho bol porušený princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

20. Sťažovatelia očakávali, že krajský súd zohľadní ich argumenty o tom, ako sťažovateľka 1, ako aj sťažovateľ 2 podali trestné oznámenie proti žalobcom bezprostredne po incidentoch, ktoré sa odohrali, a na rozdiel od toho žalobkyňa 1 podala trestné oznámenie vždy s výrazným časovým odstupom, a to až vtedy, keď sa dozvedela o podaných trestných oznámeniach zo strany sťažovateľov.

21. Žalobcov 1 a 2 zastupuje advokát [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ]. Ten zastupuje aj samotného úpadcu v jeho osobných veciach (výživné), aj správcu konkurznej podstaty vo všetkých sporoch vyplývajúcich z tohto konkurzu (čo by samo osebe mohlo predstavovať konflikt záujmov), aj väčšinu veriteľov v konkurze vrátane zástupcu veriteľov, čo je aktuálne ustanovený jednoosobový veriteľský orgán.

22. Sťažovateľka 1 ďalej namietala, že nariadením neodkladného opatrenia spočívajúceho v zákaze vstupu do nehnuteľnosti, ktorá patrí do BSM sťažovateľky 1 a žalobcu 2, bolo porušené aj jej základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy tým, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu jej bolo znemožnené užívanie danej nehnuteľnosti.

23. Sťažovateľ 2 namietal aj postup a spôsob, ako sa okresný súd vysporiadal s ním vznesenou námietkou zaujatosti zákonného sudcu, pričom sťažovateľ 2 mal aj pochybnosti o tom, kto bol zákonným sudcom v konaní na súde prvej inštancie.

24. Na uznesení súdu prvej inštancie je v časti, ktorý sudca rozhodoval, uvedené „*JUDr. Jana Veselá sudkyňa v zastúpení JUDr. Rastislav Plutinský sudca*“. Z toho by malo teda vyplývať, že určeným zákonným sudcom v rámci rozvrhu a náhodného pridelenia zákonného sudcu by mala byť sudkyňa Veselá a z dôvodu nejakej neznámej prekážky rozhodoval za ňu v čase vydania rozhodnutia sudca Plutinský. Sťažovateľ 2 vo vznesenej námietke zaujatosti namietal, že advokát žalobcov má na okresnom súde svojho bývalého zamestnanca, a to bývalú advokátsku koncipientku, ale neuviedol meno a priezvisko tejto osoby. Práve sudkyňa JUDr. Veselá sa k námietke zaujatosti vyjadrila tak, že podľa jej vedomostí je práve ona jedinou osobou, ktorá pracovala u [REDAKOVANÉ] ako koncipient a práve jej vec napadla. Zároveň uviedla, že vec ale rozhodol iný sudca (JUDr. Plutinský), ktorý ju zastupoval počas jej neprítomnosti na pracovisku od 18. decembra 2023 do 22. decembra 2023. Sudkyňa ďalej uviedla, že podľa nej má sťažovateľ 2 až teraz možnosť podať námietku zaujatosti, lebo už vie meno sudcu. V tomto postupe súdu týkajúcom sa vysporiadania sa s jeho námietkou zaujatosti vidí sťažovateľ 2 porušenie svojich práv. Navyše nie je zrejmé, kto bol vlastne v danej veci zákonným sudcom, keďže krajský súd ako súd odvolací v rámci svojho rozhodnutia nariadil opravu uznesenia okresného súdu v časti označenia zákonného sudcu, ktorý rozhodnutie vydal. Nie je jasné, kto bol ich zákonný sudca v konaní na súde prvej inštancie a či je možné spätne meniť označenie sudcu na súdnom rozhodnutí.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

25. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovatelia namietajú, že postupom okresného súdu a napadnutým rozhodnutím krajského súdu boli porušené ich označené základné práva. Sťažovateľ 2 namietal postup, ktorým sa okresný súd

vysporiadal so vznesenou námietkou zaujatosti zákonného sudcu. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu sťažovateľa považujú za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že krajský súd potvrdil neodkladné opatrenie v piatich výrokoch vrátane výroku o zákaze vstupovania do nehnuteľnosti (výroky I, II, V, VI a VII) a zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výrokoch III, IV a VIII aj napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľov neboli splnené predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu, že agresorom bol žalobca 2 a sťažovateľa sú obeťami domáceho násillia, nehnuteľnosť tvorí predmet BSM žalobcu 2 a sťažovateľky 1, sťažovateľka 1 je zapísaná na liste vlastníctva ako vlastník nehnuteľnosti, neodkladné opatrenie umožňuje žalobcovi 2 užívať nehnuteľnosť aj napriek tomu, že nebolo vydané kolaudačné rozhodnutie, žalobca 2 nemal procesnú legitímáciu na podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže na jeho majetok bol vyhlásený konkurz a na podanie takéhoto návrhu bol oprávnený len správca ustanovený v konkurznom konaní.

27. Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné ustáliť petit ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka 1 v petite v bode I namietala (okrem porušenia čl. 20 ústavy) aj porušenie „*práv podľa viacerých čl. Dohovoru*“ bez toho, aby tieto články, názov dohovoru a označenia porušených práv bližšie špecifikovala. Podľa § 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde má ústavná sťažnosť okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania obsahovať aj označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí. Vzhľadom na to, že sťažovateľka 1, ktorá je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, tieto skutočnosti bližšie neuviedla, ústavný súd jej námietku porušenia „*práv podľa viacerých čl. Dohovoru*“ považuje za argumentáciu, ktorá podporovala ostatné skutkové a právne tvrdenia uvedené v ústavnej sťažnosti.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa 2 podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu:

28. Sťažovateľ 2 v ústavnej sťažnosti namietal postup a spôsob, ktorým sa okresný súd vysporiadal s ním vznesenou námietkou zaujatosti zákonného sudcu. Námietku zaujatosti vzniesol v odvolaní z 22. januára 2024 proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia.

29. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

30. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

31. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ 2 uplatnil námietku zaujatosti ako odvolací dôvod v rámci podaného odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Uvedená námietka bola podaná v čase, keď o nej už okresný súd nemohol rozhodnúť vzhľadom na to, že bola uplatnená po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie. Keďže sťažovateľ 2 využil odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie a v rámci neho uplatnil aj námietku zaujatosti, z uvedeného vyplýva, že námietku sťažovateľa 2 uvedenú v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie preskúmal krajský súd ako súd odvolací, ktorý rozhodol napadnutým rozhodnutím.

32. Ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť sťažovateľovým základným právam a slobodám ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred odvolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potenciálneho úspechu sťažovateľa v opravnom konaní (čo i len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel (I. ÚS 182/2023).

33. Na spresnenie ústavný súd dodáva, že sťažovateľ 2 by vo vzťahu k postupu okresného súdu mohol uplatniť námietky neuplatniteľné v riadnom opravnom prostriedku (pozri IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022), takéto námietky však v ústavnej sťažnosti sťažovateľ 2 neidentifikoval, resp. nemožnosť obrátiť sa s takýmto druhom námietky na odvolací súd ani netvrdí.

34. Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom 2 vznesenou námietkou zaujatosti preskúmal v bode III.2 tohto uznesenia, či sa krajský súd ako súd odvolací vysporiadal s touto námietkou sťažovateľa 2, ktorá predstavovala jeden z odvolacích dôvodov, ústavne súladným spôsobom v rámci prieskumu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

35. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľa 2 uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa 2 v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným rozhodnutím krajského súdu:

36. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného a zabezpečovacieho opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením alebo zabezpečovacím opatrením, veľmi zdržanlivo, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide spravidla o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných a zabezpečovacích opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (II. ÚS 65/2021, IV. ÚS 282/2019, IV. ÚS 330/2020).

37. Výnimočnosť zasahovania ústavného súdu do rozhodnutí o neodkladných opatreniach neznamená, že tieto sú úplne mimo rámca ústavnoprávneho prieskumu ústavným súdom. Ak všeobecný súd ponechá bez povšimnutia niektorú z kľúčových otázok prípadu alebo sa ako

odvolací súd bez riadneho zdôvodnenia odkloní od právnych či skutkových záverov súdu prvej inštancie, jeho postup vykazuje známky arbitrárnosti a svojvôle (I. ÚS 191/2019).

38. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia sa posudzuje, či nárok, ktorý je predmetom konania vo veci samej, je aspoň pravdepodobný, ďalej sa vyhodnocuje potreba neodkladnej úpravy pomerov a napokon sa skúma, či žiadané opatrenie spĺňa princíp efektivity, ako aj proporcionality. Záruky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy týkajúce sa kvality odôvodnenia rozhodnutia sa uplatňujú aj v tomto prípade, avšak súd neargumentuje v prospech samotnej existencie práva, iba osvedčuje pravdepodobnosť nároku. Teda kvalita odôvodnenia závisí od toho, čo musí byť preukázané nepochybné a čo len pravdepodobne (IV. ÚS 620/2021).

39. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

40. Ústavný súd teda skúmal, či sa krajský súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu s ústavou.

41. Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu.

42. Podľa § 325 ods. 2 CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby a) poskytla aspoň časť pracovnej odmeny, ak ide o trvanie pracovného pomeru a navrhovateľ zo závažných dôvodov nepracuje, b) zložila peňažnú sumu alebo vec do úschovy na súde, c) nenakladala s určitými vecami alebo právami, d) niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala, e) nevstupovala dočasne do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba, vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivá z násilia, f) nevstupovala alebo iba obmedzene vstupovala do domu alebo bytu, na pracovisko alebo iné miesto, kde býva, zdržiava sa alebo ktoré pravidelne navštevuje osoba, ktorej telesnú integritu alebo duševnú integritu svojím konaním ohrozuje, g) písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami úplne alebo čiastočne nekontaktovala osobu, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť takým konaním ohrozená, h) sa na určenú vzdialenosť nepribližovala alebo iba obmedzene približovala k osobe, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť jej konaním ohrozená.

43. Podľa § 336 ods. 1 CSP ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, môže vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Súd túto povinnosť neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami.

44. Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že k otázke potreby neodkladnej úpravy pomerov krajský súd zaujal názor, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol v danej veci odôvodnený predovšetkým incidentom, ku ktorému došlo 17. decembra 2023, keď sťažovatelia podľa tvrdení žalobcov vstúpili za použitia násilia do rodinného domu v [REDACTED], kde sa bez

dovolenia pohybovali a povyhadzovali žalobcom veci zo skriň. Z pohľadu krajského súdu bolo podstatné, že sťažovatelia vo svojej odvolacej argumentácii nijako nespochybnili, že k uvedenej udalosti došlo a že sa stala tak, ako popisujú žalobcovia. Priebeh tohto skutku bolo preto potrebné považovať za osvedčený (bod 40 odôvodnenia), a preto bolo podstatné preskúmať potrebu neodkladnej úpravy na základe tvrdení o narušani pokojného bývania žalobcov (bod 42 odôvodnenia).

45. V súvislosti s otázkou spochybnenia užívacieho práva žalobcov k rodinnému domu krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že toto má svoj základ v poverení vydanom správcom konkurznej podstaty úpadcu (žalobcu 2) na účely ochrany majetku tvoriaceho konkurznú podstatu. V predmetnom poverení bolo žalobkyňi 1 umožnené nehnuteľnosť užívať, a to s členmi jej rodiny (teda aj so žalobcom 2 a ich spoločnými deťmi). Preskúmanie tohto poverenia odvolacím súdom v aktuálnom konaní je vylúčené. Jeho vydanie totiž je výrazom osobitného režimu súvisiaceho s prebiehajúcim konkurzným konaním, v ktorom má správca konkurznej podstaty špecifické oprávnenia smerujúce k ochrane a následne speňaženi majetku úpadcu. Užívacie oprávnenie žalobkyne 1 obmedzuje skutočných vlastníkov v ich práve k nehnuteľnosti (bod 45 odôvodnenia).

46. Krajský súd ďalej v súvislosti s argumentáciou sťažovateľov o nemožnosti užívať rodinný dom z dôvodu absencie kolaudačného rozhodnutia konštatoval, že pokiaľ žalobcovia disponujú právnym titulom, ktorý ich oprávňuje vec držať a užívať (poverenie správcu vydané v konkurznom konaní), otázky významné z hľadiska stavebného práva nemajú pri posudzovaní ochrany nedotknuteľnosti obydlia osobitný význam, a preto ak sťažovatelia odkazovali na rozhodnutie konkurzného súdu (uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. 4K 21/2014 z 2. novembra 2016) o možnosti správcu prenajať nehnuteľnosti až po právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia na užívanie rodinného domu, toto rozhodnutie sa týkalo neprípustnosti prenájmu a nijako neruší poverenie vydané správcom pre žalobkyňu 1 a členov jej rodiny, z ktorého vyplýva užívacie právo k rodinnému domu (bod 46 odôvodnenia). Taktiež otázka hlásenia trvalého pobytu v rodinnom dome má iba evidenčný charakter a kvalifikovane nevypovedá o práve k veci (bod 47 odôvodnenia).

47. Krajský súd uzavrel, že sťažovateľka 1 nevysvetlila v podrobnostiach, aké kontroly vykonáva v rodinnom dome. Všeobecný odkaz len na to, že je jeho vlastníčkou, za daných okolností nie je postačujúci. Do skončenia jednotlivých súdnych konaní možno považovať tieto návštevy za zjavne eskalujúce a zhoršujúce už narušené vzťahy subjektov sporu (bod 48 odôvodnenia).

48. Krajský súd zaujal stanovisko aj k odvolaciemu dôvodu spočívajúcemu v sťažovateľom 2 vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje nesprávne označenie zákonného sudcu, resp. uvádza dvoch sudcov – toho, komu bola vec pridelená, a zároveň toho, kto v čase rozhodovania konal ako zastupujúci sudca. Sudca, ktorý je podľa rozvrhu práce určený na zastupovanie, koná pritom vo vlastnom mene, nie v mene pôvodného sudcu, preto akékoľvek vyjadrenie vzťahu zastúpenia, akoby išlo o použitie tohto inštitútu v jeho civilnoprávnom zmysle, nemá opodstatnenie. Odstránenie tejto zrejmej nesprávnosti preto odvolací súd v súlade s čl. 4 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku s použitím § 224 CSP nariadil konajúcejmu súdu vydaním opravného uznesenia, v ktorom sa uvedie meno zákonného sudcu, ktorý rozhodnutie vydal (bod 54 odôvodnenia). Ústavný súd uvedený názor krajského súdu považuje za ústavne udržateľný.

49. Vzhľadom na už uvedené odvolací súd potvrdil neodkladné opatrenie v piatich výrokoch vrátane výroku o zákaze vstupovania do nehnuteľnosti (výroky I, II, V, VI a VII), zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výrokoch III, IV a VIII, poučil sťažovateľov o možnosti podať proti žalobcom žalobu o umožnenie vstupu do rodinného domu a na pozemky, ako aj umožnenie ich užívania.

50. Ústavný súd konštatuje, že nemá ústavne relevantný dôvod na to, aby prehodnocoval právne závery krajského súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii, keďže napadnuté rozhodnutie krajského súdu je odôvodnené ústavne konformným spôsobom, keď krajský súd odôvodnil, prečo sa pri skúmaní predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia nestotožnil s argumentáciou sťažovateľov.

51. V súvislosti s námietkami vznesenými sťažovateľmi ústavný súd uvádza, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nie je arbitrárne a za ústavne udržateľný považuje jeho záver, podľa ktorého sa obidve strany (žalobcovia, ako aj sťažovatelia) podieľali na rozvoji konfliktov a zhoršovaní vzťahov (bod 43 odôvodnenia), ale kľúčové v danom prípade bolo neodkladným opatrením vydaným v krátkom čase zastabilizovať situáciu tak, aby sa vzťahy sporových strán ešte viac nezhoršovali a aby do budúca nedochádzalo k podobným incidentom, ako bol prípad zo 17. decembra 2023, keď sťažovatelia vstúpili do rodinného domu za použitia násilia a povyhadzovali žalobcom veci zo skriň (bod 40 odôvodnenia). Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že v čase rozhodovania o neodkladnom opatrení žalobcovia užívali rodinný dom na základe poverenia, ktoré bolo vydané správcou konkurznej podstaty (bod 45 odôvodnenia). Aj samotná sťažovateľka 1 v ústavnej sťažnosti (strana 8, prvý odsek) uvádza, že neužíva rodinný dom na bývanie na rozdiel od žalobcov, a preto ústavný súd konštatuje, že nariadené neodkladné opatrenie spočívajúce v uložení povinnosti sťažovateľom dočasne nevstupovať do domu nezasahuje neprímeraným spôsobom do existujúcich právnych pomerov (užívanie rodinného domu na základe poverenia správcu vydaného v konkurznom konaní). Krajský súd zároveň ústavne súladným spôsobom skonštatoval, že nemá právomoc preskúmať poverenie vydané správcou v konkurznom konaní, ktoré založilo užívacie oprávnenie k domu v prospech žalobkyne 1 a členov jej rodiny. Vzhľadom na túto skutočnosť podľa názoru ústavného súdu záver krajského súdu o splnení predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia nie je ústavne neudržateľný.

52. S prihliadnutím na to, že na rozvoji konfliktov sa podieľali obidve strany, za ústavne súladný považuje ústavný súd aj názor krajského súdu, že predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia boli splnené, ako ich zistil súd prvej inštancie, avšak právny základ na nariadenie neodkladného opatrenia spočíval v § 325 ods. 2 písm. d) CSP, a nie v § 325 ods. 2 písm. e), f) a h) CSP (bod 44 odôvodnenia).

53. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietali, že krajský súd pozmeňujúcim výrokom VIII nariadil podanie žaloby vo veci samej obom žalobcom, čím prekročil rozsah, ktorého sa účastníci v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia domáhali.

54. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že ak krajský súd v rámci rozhodovania o odvolaní proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia spočívajúceho v uložení povinnosti dočasne nevstupovať do domu rozhodol o povinnosti všetkých navrhovateľov podať po právoplatnosti uznesenia žalobu vo veci samej aj napriek tomu, že v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia

bolo požadované uloženie tejto povinnosti len vo vzťahu k jednému z navrhovateľov, uvedený postup nie je možné považovať za ústavne neudržateľný. Ak všeobecný súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania vo veci samej vo vzťahu k všetkým navrhovateľom, povinnosť podať žalobu vo veci samej môže uložiť všetkým navrhovateľom aj v prípade, ak v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bolo navrhnuté uloženie tejto povinnosti len jednému z navrhovateľov, pretože všeobecný súd nie je takýmto návrhom viazaný. Je na úvahe súdu, či v prípade nariadenia neodkladného opatrenia podaného pred začatím konania vo veci samej uloží navrhovateľovi (navrhovateľom) povinnosť podať v súdom určenej lehote žalobu vo veci samej podľa § 336 ods. 1 CSP.

55. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti ďalej namietali, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia spočívajúceho v uložení povinnosti dočasne nevstupovať do domu bol podaný na návrh žalobcu 2, na ktorého majetok bol vyhlásený konkurz a predmetný dom je súčasťou konkurznej podstaty. Uvedený návrh mal podľa ich názoru podať správca.

56. Ústavný súd k uvedenému uvádza, že ak krajský súd v rámci rozhodovania o odvolaní proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia spočívajúceho v uložení povinnosti dočasne nevstupovať do domu podliehajúceho konkurzu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia podaného na návrh úpadcu (nie správcu), uvedený postup nie je možné považovať za ústavne neudržateľný. Na podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia spočívajúceho v uložení povinnosti dočasne nevstupovať do domu, ktorý je súčasťou konkurznej podstaty, je aktívne procesne legitimovaný úpadca (nie správca). Vyhlásením konkurzu prechádza na správcu len oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku podľa § 44 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Nariadenie neodkladného opatrenia spočívajúceho v uložení povinnosti dočasne nevstupovať do domu nemá za následok nakladanie s majetkom podliehajúcim konkurzu, pretože podstata tohto neodkladného opatrenia nie je v disponovaní s vecou, ale spočíva len v uložení dočasného zákazu vstupu do obydlija.

57. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup odvolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie odvolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval, preto napadnuté rozhodnutie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľov k súdnej ochrane v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

58. Ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľom v konaní pred krajským súdom nebolo znemožnené uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. V konaní o ústavnej sťažnosti sťažovatelia vôbec neuviedli žiadne nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré by nemohli uplatniť v konaní pred krajským súdom. Argumentácia obsiahnutá v ústavnej sťažnosti sa v podstate zhoduje s námietkami prednesenými v konaní pred krajským súdom v rámci podaného odvolania, a nemôže viesť k vysloveniu porušenia označeného základného práva sťažovateľov.

59. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu nedošlo k porušeniu označeného základného práva sťažovateľov v ústavnoprávnej rovine.

60. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

61. Krajský súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že sú splnené predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom dostatočne vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a porušením označeného základného práva sťažovateľov.

62. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmú nespravodlivosť v namietanom rozhodnutí krajského súdu. Navyše sťažovatelia v ústavnej sťažnosti v podstate opakujú svoju argumentáciu uplatnenú v rámci odvolacieho konania.

63. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil porušenie označeného základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Závery, ku ktorým krajský súd v napadnutom rozhodnutí dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

64. Keďže ústavný súd nezistil porušenie označeného základného práva sťažovateľov 1, 2 a 3 podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia krajského súdu zasahoval, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov 1, 2 a 3 v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky 1 podľa čl. 20 ústavy namietaným rozhodnutím krajského súdu:

65. Sťažovateľka 1 namietala, že nariadením neodkladného opatrenia spočívajúceho v zákaze vstupu do nehnuteľnosti, ktorá patrí do BSM sťažovateľky 1 a žalobcu 2, bolo porušené aj jej základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy tým, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu jej bolo znemožnené užívanie danej nehnuteľnosti

66. K namietanému porušeniu práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy je potrebné uviesť, že sťažovateľka 1 namieta jeho porušenie v spojení s namietaným porušením svojho základného práva

na súdnu ochranu alebo v nadväznosti na toto porušenie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade napadnutým rozhodnutím krajského súdu nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto sťažovateľkou 1 označeného práva hmotného charakteru.

67. Keďže ústavný súd nezistil porušenie označeného základného práva sťažovateľky 1 podľa čl. 20 ústavy, neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia krajského súdu zasahoval, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky 1 v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

68. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov ako celok, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu